

Trīs Cēsu skolotājas - Sigita Kažoka, Inese Aide un Sintija Mašlakova - pieņēma priekšlikumu iesaistīties darbā, izpētot metodes, kādas pedagogiem nepieciešamas, strādājot klasēs ar bēgļu ģimeņu bērniem. To paredz starptautisks, izglītības projekts "Erasmus Plus".

MAIRITA KAŅEPE

Cēsu internātpamatskolā - rehabilitācijas centrā pedagogi līdz šim strādājuši ar tautiešu - reemigrantu ģimeņu bērniem. To skolā nav daudz - klasēs pa kādam. Skolēni, kuriem no Anglijas vai Īrijas skolām jāiekļaujas Latvijā skolā, nu nekādā ziņā nav bērni, kuri pieredzējuši kara radītās šausmas, palikuši bez mājām un ģimenes. To skolotājas uzsver, stāstot, ka pētīs cita mēroga problēmu - bēgļu iepilšanu Eiropas valstīs, glābjoties no karadarbības skartajām zemēm. "Agrāk vai vēlāk bēgļu skaits Latvijā kļūs aizvien lielāks, par to mums liek padomāt projekta partneri. Bēgļu bērni nonāks Latvijas skolās," šo vēstījumu Cēsu skolotājas apspriedušas, pieņemot Turcijas galvaspilsētas Ankaras Yildirim

Iepazīstas ar bēgļu bērnu skolotājiem

■TURCIJĀ. Cēsnieces Sigita Kažoka (no kreisās), Inese Aide un Sintija Mašlakova satiekoties ar Sīrijas bēgļu bērnu sākumskolas direktoru Ercanu Vilmazu.

Foto: NO ALBUMA

Belzit (Yildirim Beyazit) universitātes priekšlikumu pārstāvēt Latviju starptautiski veidotā pedagogijas projektā. Tā uzdevums ir sniegt informāciju, apgūt metodes, kā strādāt ar bērniem, kas piedzīvojuši kara šausmas un pazaudējuši arī vecākus, ne tikai mājas.

Iesaistīšanās starptautiska mēro-

ga mācībās angļu valodas skolotājām Inesei Aidei un Sigitai Kažokai, mājturības skolotājai Sintijai Mašlakovai sākusies ar braucienu uz bēgļu centru Mucenikos, tai tuvākās mācību iestādes Zaķumuižas pamatskolas apmeklējumu. Lai dotos uz Ankaru Turcijā, tapis vēstījums projekta dalībniekiem no trim valstīm par

bēgļu uzņemšanu Latvijā. Par to, ka pagaidām neesam valsts, kurā bēgļi vēlētos aizkavēties. Zaķumuižas skola bēgļu centram līdzās nav bēgļu ģimeņu pieprasīta. 365 cilvēki, kas Latvijā uzņemti, sākoties bēgļu uzņemšanas krīzei Eiropā, mūsu valstī nav sastopami. Vien kādi 60 izrādījuši vēlmi iepazīt Latviju, lai, iespējams, te paliktu. Tas ir tīrais nieks, salīdzinot ar trīs miljoniem bērnu no Sīrijas, kuri ar un bez vecākiem šobrīd mīt Turcijā.

"Universitāte Turcijā izstrādājusī psiholoģiskas spēles, kā atpazīt bērnu un picaugušo emocijas, kā atrast kopīgu valodu ar karā cietušiem bērniem, atrastītu viņus un rastos vēlme iesaistīties izglītības procesos. "Turcijā, tiekoties ar projekta dalībniekiem, apgūvām psihodrāmas metodes, izspēlējot iespējamās situācijas skolās. Situācijas tika simulētas, bet šī spēle deva informāciju, kā kopīgam darbam vienot dažādu tautību cilvēkus," par profesionālo pieredzi stāsta Inese Aide. Projekts sagatavojis darbiniekus darbam ar jauniešiem. Cēsnieces pārliecinājās, ka dažāda vecuma un tautību cilvēki lieliski var atrast kopīgu valodu - latvieši,

zviedri, turki, jordānieši. Pieaugušie veidojuši idejas, kā informāciju tehnoloģiju radītie datorspēļu varoņi varētu palīdzēt mācību procesā. Starptautiskā projekta dalībniekus ieinteresējusi internātskolas Cēsīs pieredze, veidot sajūtu istabu. Tās ir dažas no tēmām, kas apspriestas pedagoga sarunās Turcijā. Zviedru kolēģi skolās māca bērnus, kuri dzimuši savulaik no Somālijas uzņemtajiem bēgļiem. Zviedri bēgļus dēvē par zudušo paaudzi, jo viņi īsti nav integrējušies, bet cer par zudušo paaudzi neļaut kļūt te dzimušajiem somāliešu bērniem.

Situācija Turcijā šobrīd nav apskaužama. Latvietes apmeklējusās ārpus Ankaras izveidoto sākumskolu 400 bēgļu bērniem. To redzot, kļuvis skaidrs, kāpēc mācībspēkiem Turcijā tik nepieciešami jauni pavedieni mācību metodēm. Vasarā, dzīvojot telšu nometnē, bērni apgūst turku valodu, adaptējas, pieņem, ka skolā būs jāmacās. "Turki uzskata, ja cilvēks būs izglītots, tad viņu nevarēs iespaidot, lai pakļautos teroristiem un kļūtu vardarbīgs," izglītības nozīmi komentē Inese Aide. □